

РЕШЕНИЕ

№ 1730

гр. София, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА**

като разглежда докладваното от **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА** Административно наказателно дело № 20221110216446 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на М. Б. Г. в качеството на настойник на Б. Г. Е. чрез процесуален представител против наказателно постановление № 634 /заповед за прилагане на принудителна административна мярка/ от 02.03.2020 г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР, с което на Б. Г. Е. на основание чл.81, т.5 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.6, ал.1 от ЗБЛД.

В подадената жалба се излагат съображения за противоречие на наказателното постановление с материалния и процесуалния закон. Споделя се виждането, че незаконосъобразно наказателното постановление /НП/ е издадено на недееспособно лице, което не може да носи наказателна отговорност. Моли се, съдът да отмени наказателното постановление изцяло.

В съдебно заседание процесуален представител поддържа жалбата с искане за отмяна на НП; претендира адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от процесуален представител, който оспорва жалбата. Моли за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно. Иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След анализ на приетите по делото доказателства съдът установи

следната **фактическа обстановка**:

На 25.02.2020 г. около 17:10 часа в гр. София, ж.к. "Обеля", ул. "14-та" пред №2 е извършена проверка от органите на 09 РУ-СДВР на Б. Г. Е.. Същата приключила с констатация, че при полицейската проверка лицето не представя лична карта.

Във връзка с установеното по-горе, на същата дата Николай Запрянов Иванов, старши полицаи при 09 РУ-СДВР, съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 634 за нарушение на чл.6 от ЗБЛД.

На база съставения АУАН последващо е издадено и процесното наказателно постановление – на 02.03.2020 г. - с което на Б. Г. Е., на основание чл.81, т.5 от Закона за българските лични документи, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.6, ал.1 от ЗБЛД.

По доказателствата:

Горната фактическа обстановка по делото се установява от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК /АУАН, копие от решение на СГС, ГО, IV брачен състав от 05.11.2010 г., копие от удостоверение на Орган по настояничество и попечителство при СО, район „Връбница“, копие от експертно решение на ТЕЛК, копия от епикризи, копие от известие за доставяне, копие от писмо от 09 РУ-СДВР до М. Б. Г., копия от заповеди за компетентност/, които съдът кредитира изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

От правна страна:

Жалбата е депозирана в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е **основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това свое правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни административни органи, при спазване на преклузивните срокове по смисъла на чл.34 от Закона за административните нарушения и наказания, но в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Настоящият съдебен състав намира, че административнонаказателното производство е започнало и се е провело при съществено нарушение на процесуалните правила затова, защото АУАН е съставен, а НП – издадено – на наказателно неотговорно лице. Видно от копие от решение на СГС, ГО, IV брачен състав от 05.11.2010 г., Б.Г.Е. е признат от съда за недееспособен и е поставен под пълно запрещение. От удостоверение на Орган по настояничество и попечителство при СО, район „Връбница“, се извежда обстоятелството, че законен представител на лицето като настойник е

неговата майка М.Б.Г.. Необходимо е да се отбележи, че Законът за административните нарушения и наказания определя три категории административнонаказателно отговорни лица, съобразно достигането им до определена възраст и притежаването на нормална психика. Така съобразно предвиденото от законодателя в глава 2, раздел IV, чл.26, ал.1 от ЗАНН, административнонаказателно отговорни са пълнолетните лица, навършили 18 години, които са извършили административни нарушения в състояние на вменяемост. Алинея 2 от същата разпоредба определя, че административнонаказателно отговорни са и непълнолетните, които са навършили 16 години, но не са навършили 18 години, когато са могли да разбират свойството и значението на извършеното нарушение и да ръководят постъпките си. Алинея 3, приложима в настоящия случай, изключва възможността за търсене на отговорност от малолетни, непълнолетни на възраст от 14 до 16 години и поставени под пълно запрещение за извършени от тях административни нарушения, с уточнение, че за тях отговарят родителите, попечителите или настойниците, съзнателно допуснали извършването им. Доколкото Б.Г.Е., против когото е издадено процесното наказателно постановление, е поставен под пълно запрещение, той не носи административнонаказателна отговорност, съгласно ЗАНН. В този смисъл, незаконосъобразно административнонаказващият орган е издал наказателното постановление.

Единствено за пълнота на изложението:

Разпоредбата на чл.6 от ЗБЛД предвижда задължение, при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, гражданите да удостоверяят своята самоличност. Тя не съдържа алинеи така, че да се посочва в обжалваното наказателното постановление като нарушена алинея 1 на чл.6 от ЗБЛД, докато АУАН вменява извършване на нарушение по чл.6 от закона . В този смисъл, не може да се поддържа да е налице идентитет между отразеното в акта и в наказателното постановление по отношение на това нарушение.

Административното обвинение не може да почива на предположения и да се извежда по пътя на субективната мисловна дейност, то следва да е доказано категорично. В АУАН и НП е посочено кога е извършена проверката, като не са посочени други обстоятелства, конкретизиращи твърдяното нарушение: дали е осъществено чрез действия/бездействия и по какъв начин, във връзка с посоченото по-горе. Липсват задължителни реквизити и е нарушено правото на жалбоподателя да разбере, какво нарушение му се вменява.

Необходимо е да се отбележи още, че приложената с наказателното постановление санкционна норма по чл.81, т.5 от ЗБЛД предвижда, че се наказва с глоба от 20 до 150 лв. лице, което не подаде заявление в срок до 30 дни за подмяна на личната карта или временната карта за самоличност след изтичане на нейната валидност, но такова административно обвинение нито текстово, нито цифрово е въздигнато с наказателното постановление. Това безспорно представлява пречка за организиране на адекватна защита.

Съдът намира и че не е изследвано приложение на института на [чл. 28 от ЗАНН](#) за това, че деянието представлява "маловажен случай". Следва да се отбележи, че приложението на тази законова разпоредба не е изключено и

при формалните административни нарушения, каквото е процесното, като преценката е не с оглед на наличие или липса на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. Касае се за деяние с изключително нисък интензитет по отношение застрашаване на обществените отношения, регламентирани с разпоредбите на ЗБЛД. В конкретния случай според настоящия съдебен състав административнонаказващият орган /АНО/ не е изпълнил задължението си по отношение на чл.28 от ЗАНН. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 от ЗАНН, и когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 от ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, АНО всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси по фактите и по правото, от които зависи изходът на делото. От анализа на цитираните правни норми следва изводът, че преценката на административнонаказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол, в този смисъл е ТР № 1/12.12.07 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. на ОСНК на ВКС.

С оглед изложеното, наказателното постановление следва да се отмени като незаконосъобразно и необосновано.

Съгласно разпоредбите на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова ДВ, бр. 94 от 2019 г.) в настоящото съдебно производство страните имат право за присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение, които трябва да бъдат възстановени от бюджета на органа, издал отменения административен акт, в разглеждания случай. Представен е ДПЗС от 08.12.2022 г. за договорено и внесено адвокатско възнаграждение в размер на 150.00 лева. С оглед липса на направено възражение за прекомерност (чл. 64, ал. 3 от ЗАНН), както и искане за заплащане на сторени разноски, СДВР като юридическо лице, а не териториалното й районно управление, следва да заплати възнаграждението - заплащане на разноски за правна защита и съдействие.

С оглед изхода на делото, претенцията на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде отхвърлена.

По тези съображения и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 634 /заповед за прилагане на принудителна административна мярка/ от 02.03.2020 г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР, с което на Б. Г. Е. на основание чл.81, т.5 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.6, ал.1 от ЗБЛД.

НЕ УВАЖАВА искането на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Б. Г. Е. чрез настойник - М. Б. Г. – сумата от 150.00 лв., представляваща парична сума за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - гр. София в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____